

Хисаръ-Киселерско. — Скришомъ женидба т. е. съ бѣганье (пристанване) или открадване става. Тоя обичай е доволно распространенъ въ тѣзи мѣстность.

Обикновенно краденето става така: момата иде на кѣра, а момъкътъ съ нѣколко другари дойде, улови я, откара я, вѣнчее се съ нея; и толкозъ. Отпослѣ родителитѣ се погодѣватъ.

А пристанването става йоще по-често 1) когато искатъ да избѣгнѣтъ даване подарки и *агырлжжъ*; 2) когато въобще не щѣтъ да харчѣтъ разноски по „свадбата.“ Въ такъвъ случай родителитѣ и на двѣтъ страни се увѣдомяватъ и момата си задига що има въ една богча, па хайде у дома на момъка. Най-напрѣдъ тя мълчи, само рови огньтъ и чака да я простѣтъ родителитѣ ѝ, че тогазъ.

27-й Въпросъ — *Каратъ ли родителитѣ на сила чадата да се женѣтъ единъ за други? Сполучватъ ли таквизи женидби или става нѣщо лошаво? Ако се откаже нѣкой синъ да послуша баща си, лишава ли го отъ наслѣдство? Биватъ ли случаи, щото самата община да пригоди за нѣкоя женидба?*

Отговори:

Ахж-Челебийско. — По нѣкога насила оглавяватъ, но на сила не могатъ да оженѣтъ родителитѣ. Ако ли главилката е станжала насила, тогава често пѣти се послѣдва съ „прислѣдване.“

Добричъ. — По нѣкой пѣтъ нѣкои родители искатъ да женѣтъ чадата си насила. Въ такъвъ случай, ако е момъкъ, като каже веднѣжъ „не щѣ я,“ не могатъ го кандардиса съ никакви срѣдства. Ако е пѣкъ мома, тогава всички, родители и познайници, я молятъ, споредъ наставленията имъ отъ родителитѣ на момата, да земе тогова, когото ѝ прѣпорѣчатъ, а тя плачи и не рачи и кога види, че дойдѣтъ *момаре* за него, тя бѣга у роднинитѣ си, съсѣдитѣ си, а нѣкога у любовника си. А когато не може да избѣгне и я оженѣтъ насила, тя отпърво ѝ лошо, плаче, оплаква се отъ него и най-послѣ навиква.

На свадбата на такъва мома пѣятъ ѝ цигуляритѣ слѣдующата пѣсень, кога я изваждатъ отъ кѣщата на баща ѝ: